

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Свобода", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0907
(212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
УНЮорк (212) 227-5250

PIK LXXXVIII Ч. 179.

ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬЮ ЙОРК.

СЕРЕДА, 23-го ВЕРЕСНЯ 1981

ЦЕНТІВ 25 CENTS

JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 23, 1981 No. 179. VOL. LXXXVIII.

„Сорок років праці КУК”

Вінніпег, Ман. — Під таким заголовком появилася праця д-ра Михайла Марунчака, яку видала Центральна Комітет України Канади. Праця ця — це промова автора, яку він виступив на XIII Конгресі Українців Канади, до якої видавці додали окремий вступ. У вступі пов'язується 40-річчя праці КУК з 90-річчям українського поселення в Канаді, яке саме українці Канади відзначають в цьому році.

Як відомо КУК став першою надбудовою національного українства Канади, в якій впроваджено чотирих декал проведено велетенську працю в користь цілої

спільноти на різних відинках суспільного життя.

В своїй праці д-р Марунчак дав живу картину цих суспільних процесів, почавши від так званих „перших кроків” (галицьких і буковинських хат-ліп'янок), кінчаючи репрезентацією українців Канади в обох законодавчих палатах. Увесь цей процес проходив в рамках культурної ідентифікації. В цих рамках українці виявили великі організаційні здібності. Це й саме давало їм силу національного самозбереження.

Видання можна набути в Централі КУК, 456 Main St. Winnipeg, Man., R3B 1B6.

Д-р Орест Попович став „майстром ФІДЕ”

Як відзначення за свої успіхи в міжнародних шахових турнірах в роках 1979-80, відомий український шаховий майстер д-р Орест Попович одержав від Міжнародної Шахової Федерації (ФІДЕ) звання „майстра ФІДЕ”.

Це звання надають на підставі точно визначених вислідів в міжнародних турнірах, що мають відповідний склад і силу учасників. Учасники в таких турнірах — це майстри з різних країн, а певний процент їх мусить вже мати титули ФІДЕ. „Норму” треба виповнити на щонайменше двох турнірах, де мінімум партій є 25. Д-р Попович виповнив цю норму на трьох турнірах, де була 31 партія. ФІДЕ надає ще два вищі титули, а саме „міжнародного майстра”

та „міжнародного гротмайстра”.

Д-р Попович — це перший українець на Заході, що здобув титул майстра ФІДЕ. Дотепер він був класифікований як шаховий майстер тільки в рамках Американської Шахової Федерації (від 1957 року), яка недавно теж додала йому відзначення „майстра на життя”. В 1971-72 роках д-р Попович належав до найвищої американської класи майстрів.

Д-р Попович, член УСВТ „Чорноморська Січ” Нью-Йорка, був чотири рази першом українців Америки й Канади. В професійному житті він є професором хемії на Бруклінському коледжі Міського університету Нью-Йорку та дійсним членом НТШ.

Проф. В. Маркус працює над Енциклопедією Українознавства

Едмонтон, Альберта. — На підставі домовленості між Канадським Інститутом Українських Студій в Едмонтоні та редакцією „Енциклопедії Українознавства” в Парижі заагеновано на два роки праці над англійським виданням „Енциклопедії Українознавства” професора політичних наук університету Лойола в Чикаго, д-ра Василя Маркуса, довготісного співробітника енциклопедії і редактора відділу права, суспільних наук і політики.

Проф. Маркус зайняв становище заступника головного редактора проф. Володимира Кубійовича і буде працювати в Сарселі біля Парижу два роки. На цей час він одержав відпустку від свого університету, а його працю буде оплачувати Канадська Фондація Українських Студій. Проф. Маркус розпочав працю в Сарселі на початку липня цього року.

Англійська „Енциклопедія Українознавства” (або її частина) є великим проектом Канадського Інституту Українських Студій і редакції в Сарселі. Твір заплановано на чотири томи, над якими ведеться праця вже три роки. Перший том закінчується і його з кінцем 1982 року має видати Видавництво Торонтонського університету. Крім профів Кубійовича й Мар-

куса, до головної редакції входить проф. Юрій Луцький з Торонтонського університету, який є редактором англійської мови. З ними співпрацюють кілька надіятель редакторів окремих відділів.

В академічному році 1980-81 працював у Сарселі в англійській редакції виданням Канадського Інституту Українських Студій проф. Данило Струх із відділу слов'янських мов і літератур Торонтонського університету.

Проф. Маркус зайняв становище заступника головного редактора проф. Володимира Кубійовича і буде працювати в Сарселі біля Парижу два роки. На цей час він одержав відпустку від свого університету, а його працю буде оплачувати Канадська Фондація Українських Студій. Проф. Маркус розпочав працю в Сарселі на початку липня цього року.

Англійська „Енциклопедія Українознавства” (або її частина) є великим проектом Канадського Інституту Українських Студій і редакції в Сарселі. Твір заплановано на чотири томи, над якими ведеться праця вже три роки. Перший том закінчується і його з кінцем 1982 року має видати Видавництво Торонтонського університету. Крім профів Кубійовича й Мар-

куса, до головної редакції входить проф. Юрій Луцький з Торонтонського університету, який є редактором англійської мови. З ними співпрацюють кілька надіятель редакторів окремих відділів.

(Закінчення на стор. 4)

ВИПАДОК В. СКУОДИСА В СССР ВИМАГАЄ ЗАСТАНОВИ

Москва. — Не зважаючи на численні протести Державного департаменту ЗСА, радянські власті продовжують тримати в одному з концтаборів американського громадянина литовського походження Витата-Скуодиса, засудженого в грудні 1980 року на сім років в'язниці і п'ять років заслання за „антисовєтську агітацію і пропаганду”.

Витата-Скуодис відомий був також під прізвищем Бенедикт Скатт. Він народився в З'єднаних Штатах Америки в 1929 році, а потім з батьками переїхав в Литву. В офіційній ноті Державного департаменту говориться, що Скуодис ніколи не відмовлявся від американського громадянства, а

тепер бажає покористуватися правами американців в СССР. Совєтські чинники зарахували його до совєтських громадян і тому після арешту відмовили права представникові американської амбасадати побачитися з ув'язненим. Вони заявили речникові амбасадати ЗСА, що Скуодис не може користуватися правами американського громадянина, бо Совєтський Союз не визнає подвійного громадянства.

Політичні спостерігачі і кореспонденти при тій нагоді пригадують, що випадок В. Скуодиса вимагає застанови, бо таке може трапитися з багатьма іншими американськими громадянами народженими чи натуралізованими в ЗСА.

У світі

ЧЕТВЕРТА ЕКСПЛОЗІЯ У МУСУЛМАНСЬКІЙ частині Бейруту, Ливан, вбила принаймні чотири особи, а 35 осіб зазнало поранень. Група, яка називає себе „Фронт для визволення Ливану від чужинців”, признається до підкладання бомб. В телефонічному повідомленні до французького пресового агентства невідомою особою заявлено, що атентати будуть продовжуватися в майбутньому. Речники Палестинської Визвольної Організації кажуть, що названий „фронт”, це фікція, а насправді цією діяльністю займаються ізраїльтяни, на що вказує також і те, що бомбові замаху переважно скеровані проти ПВО і її інсталяцій у південному Ливані.

ГОЛОВА ВІЙСЬКОВОЇ УРЯДОВОЇ ХУНТИ В ЕЛЬ Сальвадорі, Хосе Наполеон Дуарте прибув 20-го вересня ц.р. до Вашингтону і там відбудуватиме офіційні розмови з президентом Роналдом Регеном і його найближчими співробітниками. Виступаючи на телевізійній програмі Сі-Бі-Ес, Дуарте заявив, що Ель Сальвадор потребує не тільки модерної зброї, але також новачасних комунікаційних засобів для ефективного поборювання марксистських партизанських частин і принаймні 300 мільйонів доларів економічної допомоги для вирівнювання платіжного балансу. Дуарте заявив, що він особисто є проти висилки американських військових частин до Ель Сальвадору, а також проти висилки війська іншими державами. Він має на увазі в першу чергу Кубу, Совєтський Союз і Нікарагуа.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД НЕ ЗУМІВ ПОБОРОТИ економічні і політичні труднощі та подався до диметії, а парламент погодився розписати нові вибори на 18-го жовтня ц.р. Проти урядової так званої Нової Демократичної партії активно виступають соціалісти, які домагаються націоналізації економіки і критикують традиційну політику Греції, яка базується на тісній співпраці з Америкою і країнами Західної Європи. Андреас Папандреу, голова Нової Демократичної партії, в принципі відкидає співпрацю із Соціалістичною партією, яка, на його думку, веде Грецію до співпраці з комуністичними державами, а в першу чергу із Совєтським Союзом. „Чого хочуть комуністи від Греції ми вже знаємо, — заявив Папандреу кореспондентам, — бо вони вже пробували накладати намордник на демократичну систему в нашій країні”.

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЄЮ СТАТИСТИЧНОГО бюро Об'єднаних Націй, число населення земної кулі становило в кінці 1980 року 4,795 мільярдів осіб. В порівнянні з 1979 роком, число населення збільшилося на 80 мільйонів осіб.

СЕНАТ ЗАТВЕРДИВ НОМІНАЦІЮ САНДРИ О'КОННОР

Суддя Сандра Дей О'Коннор перед Капітолом після затвердження її Сенатом на члена Найвищого Суду ЗСА.

Вашингтон. — У понеділок, 21-го вересня, Сенат одностайно — 99-0 — при одному відсутньому (демократичний сенатор з Монтани Мекс Бокус) — затвердив Сандру Дей О'Коннор на пост судді в Найвищому Суді З'єднаних Штатів Америки. Ця 51-річна суддя з Аризони ввійде в історію країни, як перша суддя-жінка в Найвищому Суді.

У п'ятницю відбудеться церемонія присягнення О'Коннор з участю прези-

дента Роналда Регена.

У своєму коментарі, кілька хвилин після голосування в Сенаті, О'Коннор сказала, між іншим: „Я вірю, що 10 років віднині... вони всі будуть задоволені, що так мудро голосували за мене”.

Минулого тижня Комісія судівництва, після переслухання, рекомендувала О'Коннор, вислідом голосів 17-0, на цей пост судді Найвищого Суду.

НУКЛЕАРНУ СТАНЦІЮ КОНСОЛІДАЦІЙНОГО підприємства Едсон-Індіан-Пойнт-2 — замкнуту, правдоподібно, на рік часу з уваги на напругу, яка коштуватиме це підприємство 100 мільйонів доларів. Існує також така можливість, що нуклеарну станцію можуть замкнути навіть на чотири роки часу. Проблема витворило заржавлення в паровому генераторі, яке поступало швидше, як це передбачувало, бо існування цього роду генератора обрховувало на 40 років часу. Таке ж заржавлення відкрили і в інших нуклеарних станціях ЗСА.

ЩОБ ЗДОБУТИ 6,7 БІЛЬЙОНА ГОТІВКИ НА покращання Ньюйоркських регіональних засобів масової інформації Метрополітальна транспортна служба заповіла підвищу на рогачку ньюйоркських мостів на 25 центів. Підвишка рогачок стосуватиметься моста Трайборо і чотирьох інших перехрещень Східної ріки. Програму в напрямі покращання має затвердити Рада Метрополітальної служби.

ПОЛЬСЬКІ РОБІТНИКИ ОБВИНУВАЧУЮТЬ МОСКВУ

Варшава, Польща. — Засоби масової інформації Совєтського Союзу стосують масивний пропагандистський наступ на польську вільну профспілку „Солідарність” і присвячують багато уваги зверненню, яке було надіслане урядом СССР до польських робітників через Політбюро Польської Об'єднаної Робітничої (комуністичної) партії з нагадуванням на зобов'язування держав Варшавського Пакту обороняти комунізм від всяких нападів.

Газета „Правда”, орган ЦК КПСС, широко цитує також звернення чехо-словацьких комуністів, опубліковане в газеті „Руде Право”, яка закликає чехо-словацьких робітників і робітників інших соціалістичних держав, в тому числі правдоподібно також поляків, до чуйності і пригадки події в Мадярищині в 1956 і Чехо-Словащині в 1968 роках.

Виймаючи Крайовий Комітет вільної профспілки „Солідарність” зайняв становище до совєтських обвинувачень і погроз, кажучи, що Совєтський Союз вмишується у внутрішні справи Польщі. Подібні обвинувачення висунули також представники закордонних держав заявляючи, що Польща, як суверенна держава, має право вирішувати свої справи самостійно, а не під тиском Москви чи інших

комуністичних держав. До московської пропагандистської оркестри долучились також польські комуністи, які від імені уряду заявили, що в теперішній ситуації уряд не може вести жадних переговорів з вільною профспілкою і не вважає її більшим партнером для перетрачтаті.

Совєтська телевізійна сітка систематично показує сцени з протестаційних віч в Совєтському Союзі, на яких робітники, зігнані, очевидно, силою партійними наглядачами, нібито протестують проти вільної профспілки і тих польських робітників, які її підтримують. Робітники кричали: „ми будемо боронити соціалізм в Польщі”. Показано також багато шуму, крику, підношування рук із затисненим кулаком тощо.

Політичні спостерігачі і дипломати в Москві звертають слушно увагу, що ніхто з організаторів цього жалюгідного видовища не застановлявся майбуттє, що йдеться тут не про Совєтський Союз, а про суверенну державу і така поведінка є брутальним вмишуванням у внутрішні справи Польщі, про що виразно говорять речники „Солідарності”.

Уміжчаси Голова Католицької Церкви Папа Іван Павло II, який після

(Закінчення на стор. 4)

ЗАПОВІДАЮТЬ НОВІ СУДИ В ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ

Пресове агентство Ройтерса інформує з Праги, що тамешні комуністичні власті приготували великий політичний процес над дисидентами, переважно членами або прихильниками Хартії 77, організації, яка не тільки виступає за права людини і нагляд за виконанням Гельсінкських угод, але також домагається основних свобод для літераторів, культурних діячів та населення взагалі.

Більшість дисидентів, яким уряд закидає антидержавну діяльність, ведення пропаганди й агітації проти соціалістичної системи в Чехо-Словащині та інші „злочини”, вже сидять у в'язницях в очікуванні суду. Дисидентські джерела повідомляють, що не знають чи уряд

погодиться на влаштування великої показушки, тобто чи судитиме усіх дисидентів разом на спільному процесі, чи, оминаючи розголосу, засудить кожного окремо у індивідуальних процесах. Ці ж джерела сподіваються високих вироків для усіх підсудних, взоруючись на вироків вже засуджених, які за відносно малі, проступки одержали по чотири і сім років ув'язнення. Дисиденти і західні дипломати кажуть, що у зв'язку із ситуацією в Польщі, чехо-словацький режим, пригадуючи собі „працьку весну” з 1968 року, що її задушили совєтські танки, дуже гостро здусить кожний прояв лібералізації і саджає до в'язниці кожну запідозрену особу.

Серед найбільш популярних дисидентів в Чехо-Словащині є колишній міністер закордонних справ в уряді Александра Дубчека з 1968 року, Іжі Гасек. Не зважаючи на його 68 років, пражський режим держить його майже стало у в'язниці. Головною з-посеред обвинувачених є однак 46-річна Іріна Сіклова, колишня викладачка соціології в Празькому університеті, а тепер в'язень чехо-словацьких тюрем, який прокуратура закидає зорганізування підпільної організації, передавання матеріалів за кордон і спровадження політичної літератури із закордону до Чехо-Словащини.

Ціллю режиму, — кажуть політичні спостерігачі, — є не тільки ув'язнити відомих осіб з-посеред дисидентів, але також вилікнінувати їхній вплив на молодіше покоління і припинити наплив літератури із Заходу. Обвинувачені твердять, що вони не вважають себе дисидентами, бо на підставі чехо-словацької конституції вони мають право на критику уряду, на культурну, іншу від урядової діяльності та інші активності. „Ми діємо в рамках конституції”, — твердять деякі з дисидентів, — і тому судові розправи проти нас є незаконні”.

Тиск режиму посилюється також на Римо-Католицьку Церкву, її ієрархію і священиків і дві інші пов'язані з церковною діяльністю особи були засуджені 28-го вересня за спровадження релігійної літератури.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛИСЬ УСПІШНІ ДНІ УНСОЮЗУ

ПАМ'ЯТНИК О. Г. ГРУШКИ ЗВЕЛИЧУЄ ОСЕЛЮ

(Фота: ред. Роми Гадзевич)

Отець д-р Богдан Волошин, парох української католицької церкви св. Тройці в Кергонксоні, Н. Й., відмовляв молитву перед повним благословенням пам'ятника. Справа — головний предієдник д-р Іван Фліс.

ЛІДА ФЕЩЕНКО-ЧОПІВСЬКА СТАЛА 27-ОЮ „МІС СОЮЗІВКОЮ”

Союзівка (Л. Волянська). — Суботній день, 19-го вересня, був повний життя й молодости на оселі Українського Народного Союзу, як своєрідне підсумування не одного, але багатьох „свят молоді”, які відбувалися тут щотижня сливе протягом літа, коли з усіх кінців Америки і Канади приїмали сюди, на цей „клаптик України”, багато молодих юних українців і всіх тих, що юні серцем.

У цей бо день, що був також першою половиною щорічного „Дня Українського Народного Союзу”, обиралася на нову річну каденцію до Оселі і для УНСОЮЗУ — „Міс Союзівка”.

Нею обрано 20-річну Лідю Фещенко-Чопівську, студентку спочатку Нортвестерн університету, а тепер — Стенфордського університету в Каліфорнії, членку УНС, Відділ 301, „Краля Української Преси в ЗСА '78” і нещодавно „Міс Сан Франсиско”. Її дружка обрано красунь — Христинку Тимків і Богданну Со-сак.

Вже з ранку в суботу, а навіть напередодні, у п'ят-

(Фота: ред. Роми Гадзевич)

Одна „Міс Союзівка” закінчила своє королівство, друга „Міс Союзівка” перебрала скіпетр влади. Оріся Ганушевська і Лідя Фещенко-Чопівська (з квітами).

ОСІННЯ ЗАБАВА В ЮНІОНДЕЙЛ

Юніондейл, Н. Й. — 72-ий Відділ Союзу Українок влаштує традиційну осінню забаву в суботу, 3-го жовтня ц.р., в Юніондейл, Н. Й., у парохіальній залі церкви св. Володимира при 226 Юніондейл аве. Початок забави о год. 8-й вечора. Забаву попередить коктейль о год. 7-й вечора. Грає оркестра „Водограй”. Ціна квитка 30 дол. від особи включає коктейль, вечерю і напийки.

Замовлення на квитки приймає С. Бошамер тел: (516) 328-8857.

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА

SVOBODA USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Subscription 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. U.N.A. members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda". Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті, дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає своїх читачів у потребі виправляти скорочувати надіслані матеріали. Незаповнені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі не виразив застеріг. долучаючи задрезовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожен зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Позбулися страху

В одній польській народній школі у Катовицях на Шлезьку проявився у газеті, що її редагували самі школярі, рисунок: медвідь посередина, а довкола нього танцюють діти з окликом „Ми тебе боїмося!“ Тому, що медвідь — це символ Росії, то зараз за день-два прийшов до школи якийсь достойник з місцевої компартії — і наляканий директор школи викинув автора цього рисунку зі школи та закрив газету. Обурені школярі та їхні батьки загрозили страйком і домагалися відкликання з праці того директора та призначення якогось іншого. Чим ця історія закінчилася — західна преса не подала, але й воно не має суттєвого значення для міркувань на цю тему: в кожній авторитарній системі створюється атмосфера страху, — страх паралізує усяку опозицію, — поки люди застрашені, залюкани, режим почуває себе безпечним, — коли ж люди перестають боятися — голову підносить опозиція і диктатурі грозить провал.

Україна переживала і ще тепер переживає — окупантські режими, що їх найпершим і головним знаряддям панування був і є — страх. Защеплений мільйонам поневоленого народу страх, щоб не наразувати себе і своїх рідних та приятелів на переслідування, на нагинку чи й на смерть. Ми, українці, знаємо з власного досвіду, що таке несамовиті явища масового страху. Ті, які пережили страхотливий режим Еріха Коха за Другої світової війни, і всі ті, які тепер живуть в Україні знають, що це таке масова психоза страху. Навіть українські вільні люди, які йдуть в Україну, як туристи, після повороту не зваяжуються говорити про те, що чули і відчували, бо ану ж хтось буде недискретний, розкаже, а це дійде до совєтської розвідки і її московських наказодавців — і родини в Україні буде лихо. На вулицях міста в Україні не чути аби чуті дуже рідко, українську мову. Хто говорить по-українськи, оглядається поза себе. Всі вміють говорити по-українськи, але бояться закиду „націоналізму“.

Проте феномен психози страху має також свій неписаний закон. Це той, що страх не вічний, страх минається і приходить реакція у ще більшій ненависті до спричиняючої страху. „Страх має великі очі“, каже українська приповідка. Але за американським висловом, терор, який створює атмосферу страху, спричинює — скорше чи пізніше — „бекслеш“, реакцію, і ця реакція проявляється у такій відвазі, якої вже не задякає ніяка погроза, ніякий терор, ніякий шантаж.

Знають це явище реакції проти страху активні члени правозахисного руху в Україні. Шкільні діти в Катовицях перестали боятися московського ведмедя. І перестали боятися наймогутнішої зброїної потуги в світі, якою є тепер Совєтський Союз, дев'ять з половиною мільйонів членів польської центральної робітничих спілок „Солідарність“. Всіх посідачів картки приналежності до комуністичної партії в Польщі є несповна три мільйони — менше, як десять відсотків населення. Більшість тих формальних комуністів пристали до партії з опортунізму, пристали тому, щоб їх діти могли дістатися до вищої школи чи щоб взагалі могли дістати працю, доступну легше комуністам. Але у протирежимовій організації „Солідарність“ є —, твердять західні фахівці, — кругло один мільйон отаких формальних комуністів.

І перший конгрес „Солідарності“, який відбувся недавно в Гданську, не злякався шантажу, яким були військові маневри Совєтського Союзу на Білорусі, недалеко польського кордону, ані зосередження коло 80 військових кораблів на Балтиці недалеко Гданська з можливістю висадки кожної хвилини десятків тисяч війська, підсиленого спадуючи з літаків. Та висадка могла була скопити й розстріляти 898 членів Конгресу „Солідарності“, — але з якими наслідками для СССР! 200,000 польського державного війська було виступило проти зйманців, — усього Захід припинив би всякі торговельні зв'язки з СССР, треба було б багатомільйонною армією, щоб панувати у такій ворожій країні та годувати власну армію і завжди голодуюче населення. І тому сталося ніби чудо: після 9-ти днів офіційно проголошено в Москві, що „маневри“ скінчилися. Поляки позбулися страху. І той Конгрес „Солідарності“ у Гданську мав відвагу закликати й інші сателітські країни, щоб їхні народи позбулися страху та виступили з домаганням — вільних демократичних виборів на місце диктатури компартії.

Дехто передбачує, що це початок кінця імперії. Афганістан став для СССР совєтським В'єтнамом, — хвиля мусульманського релігійного фанатизму перекинується на 40 мільйонів мусульман у СССР, — „вісь“ Вашингтон-Пекін-Токіо стає щораз виразніша. Світ перестає лякатися Кремля, зате на Кремлі панує параноїдальний страх перед „окруженням“ і наїздом. Все це — наслідок безглузлого режиму.

Зі зливи друкованих матеріалів совєтських агіт-протів видно не лише велику потребу, в якій знайшла-ся червона Москва і яка змусила її аж так велелюдно і сконцентровано відкрити на сторінках численних видань, але також зразу видно всі її слабкості.

У боротьбі проти Церкви червоні борзописці виступають не в площині її духовних скарбів, її велелюдного історичного вкладу в життя й розвиток українського народу, а в безконечність перемелюють стократ опрокіннені й заперечені фактами та документами червоні сплітки про співпрацю наших Церков, а головну Української Католицької Церкви з поляками, а відтак з німцями. Проти українського націоналізму, що й у додатку до таких закидів вони вишукують усі можливі людські пороки, щоб їх причепити тому рухові і його членам.

Добірна лайка

Зі змістом писань, чи з правдивими фактами вони не воюють, бо таких для них вигідних нема. Зате добірна лайка й спеціально підшукані погані слова, неправда, фальшиві цитати, джерела яких червоні вчені й дослідники ніколи не подають і т. п. виповнюють цілі сторінки антирелігійних і антинаціональних тирад на довгих шпальтах газет і журналів.

Відомий український громадськості у вільному світі Клим Дмитрук „пораду-

Ярослав Гайвас

НОВА ОФЕНЗИВА МОСКВИ

„Молодь України“ аж трьома довідковими статтями під спільним заголовком „Диверсії у жовтоблакитній упаківці (Молодь України — 9,11,12-го серпня 1981)“. І справді треба було хоч будь-якої „упаковки“, щоб ті три статті та взагалі цілий їхній зміст трималися купи. Дмитрук — відомий мистак у випишуванні наклепів і лайок на українських націоналістів, взагалі на патріотів української землі, на українській народі, очевидно, на релігію, а в першу чергу на Українську Католицьку Церкву. Він властиво тим наклепами, вигадками й неспростованим неправдою заробляє собі на „хліб та до хліба“ від його російських хлібодавців. А щоб продемонструвати його добірне слівство, вистачить зачитувати декілька назов на українських націоналістів та для віруючих людей, яким він залюбки і то не віднині оперує.

Ось вони: „уніято-оунівські алілуйники“, „затягі апологети хреста і тризуба“, очевидно, „злочини жовтоблакитників“, та українські буржуазні націоналісти, „оунівські лідерчуки“, „твердолобі оунівські головачі“, „націоналістичні факельники“, „уніятооунівські камарильяки“, „бандерівські людомори“, „оунівські безбаченки“, „буржуазно-націоналістичні мальбру-

II

ки“, „націоналістичні ма-разматіки“ — оце все, що можна знайти в статтях червоного майстра та ще й до того народженого „премією імені Ярослава Галана“, того самого Галана, що своє життя провів на оплюгавленні свого народу й наношенні йому шкоди, за що й був справедливо покараний на горло воїнами українського революційного підпілля.

Атака на Ватикан і УКЦеркву

А якщо мова про зміст, то, очевидно, на одному з перших місць у Дмитрука, як і в тих, що його наказують, Ватикан і місце Української Католицької Церкви в універсальній будові християнського світу. Аж ніяк не можуть типи з-під кремлівської зірки переболіти того й дати собі раду з тим, що УКЦерква, яку вони „злікували“ разом з московським православним патріярхом 35 років тому живе, росте, розвивається й несе щораз більшу службу у житті свого народу і всього людського роду.

Ясно, що Дмитрук також не можуть стерпіти того що, українська справа є живим і реальним співчинником у світовій політиці. І тому зовсім розгублюються вони з того приводу, що на XIII Конгресі Українців Америки прибули Збігнеф

Бжезінські і Александер Гейт. Ось що вони пишуть про це: „Новим кумиром націоналістичних ультра-став останнім часом державний секретар ЗСА А. Хейт, який до речі, разом з Бжезінським відідав згадуване вище зборище послідовників гітлерівського фашизму і виступив на ньому з провокаційною заявою про „радянську воєнну загрозу“ Західній Європі і ЗСА“.

Такими „сочистими“ висловами переплетена ціла стаття Дмитрука. Як видно, болить же, заінтересування українською справою у світових політичних канцеляріях.

З неменшою заїстотою пише Дмитрук про постійний спільний фронт українських національно — визвольних сил з Китаєм: „З рідкісним хуліством залицяються оунівські бонзи і до китайських гегемоністів та до ідей їхнього божка Мао Цзедуна, якого лондонський „Визвольний шлях“ у лютому цього року безпеліжно назвав „визначним революційним стратегом“. Тризубники на всі боки вихвалюють агресивний курс нинішніх верховодів Піднебесної, закликають до встановлення „найтісніших зв'язків“ з пекінськими лідерами, до „глибокого вивчення“ історії й політики Китаю“.

Лихорадки дістає Дмитрук і його „вожді“ від самої згадки про співпрацю українських діячів з — жидівськими. Тими, що в Україні, (Продовження на стор. 3-й)

того насильно „переселювали“ на захід, а хто в косятьолі — того залишали. Звичайно, українська книжка в хаті була причиною вивозу.

Систему польонізації автор представив так:

„На наших очах, при виразному відношенні і допомозі властей, гине група наших земляків, народ, який жив серед нас цілими сторіччями. Якщо поступити просто — а бо говоряться про це у цьому темпі далі, то за кілька десятиріч й слід не залишиться по лемках... І діється це в країні, де при кожній нагоді з гордістю підкреслюється „віковічність традиції польської толеранції“. Лемки заслаби і дуже багато витерпіли, щоб вони самі могли добиватися своїх прав, прав, які в кожній цивілізованій країні повинні їм належати без ніяких обмежень, щоб вони могли плекатися власні традиції і культуру, щоб вони могли без перешкод визнавати свою віру, та щоб з них було знате тавро бандітів та ворогів... Ми повинні в цьому допомогти, а це власне у відношенні до слабших й „інших“, де повинна виявлятися правда солідарності“.

І таке саме становище супроти українських лемків зайняла польська робітничка юнія.

Володимир Душник

„СОЛІДАРНІСТЬ“ І ЛЕМКИ

також спроби творення „лемкофольк“ на взір „гураленкофольк“, і Лемківщина пережилла окупацію як і решта країни під терором... Коли пройшов фронт, лемків масово брали до червоної армії, і лемки також боролися в чехо-словацьких відділах ген. Свободи...“

Далі автор пише, що після підписання „угоди“ між Людового польською і УРСР, лемки піддали добровільну репатріацію, але слово „добровільна“ лишилося пустою формою. Лемки, які на думку автора, замешкували Лемківщину від XIX сторіччя, не хотіли переїздити під совєтське владування.

Без огляду на тенденційне наставлення автора, який послідовно намагається підкреслювати „етнічну окремішність“ лемків, стаття виявляє ряд безправств та шикан поляків супроти лемків.

Щоб зменшити число українців при переписі населення, Габські і Дмовські в роках 1920-1939, цебто їх колонізаційні плани щодо українців, „ділили“ українців на галичан, волиняків, поліщуків, бойків, гучулів, лемків, і т. п. Це саме робили німці з поляками до вибуху Першої світової війни, коли

„Акція В“

Козловські довго описує боротьбу польського уряду проти відділів УПА в роках 1946-1947 (відділи Рена і Байди) і критикує насильне переселення лемків навіть з тих повітів, — за його словами — де УПА не діяла. В той „Акція В“ брали участь 17,350 польських воєвків та міліції, які взяли в полон ледве 1,509 упівців. Акцію переводили військові відділи під командуванням ген. Мосора і полк. Корчинського, — і як пише згаданий автор, — ця акція була радше пістою за „вбивство УПО-ою ген. Кароля Сверчеського“.

Критерій, кого мають переселювати, а кого ні, були звичайно залишені малоосвіченим підстаршинам польської армії. Як правило, хто був християнин в церкві —

Павлина Різник

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ

(Історична на службі українського народу)

Український Золотий Хрест відзначає 50-річчя існування осейів цієї організації ювілейним з'їздом і святковим обідом у днях 16-18 жовтня ц. р. у мотелі Голдфі Інн Мідтаун у Філадельфії.

Історична — це час двох поколінь. А тому так мало основоположників залишилися в живих. Як жалко, що всі вони не дочекалися цієї радісної хвилини, щоб разом відзначувати п'ятдесятліття та разом радіти тим величезним вкладом усіх відділів і членства в допомогу різним харитативним цілям та вкладу в розбудову українського суспільно-громадського й культурно-виховного секторів української громади в ЗСА. Але Головна Управа УЗХ не забула ні їх, ні їхнього вкладу праці й фінансів і друкує ювілейний альманах, щоб записати й їхні імена й їхні сліди праці й посвяти. Альманах буде готовим на святкування 50-річчя у Філадельфії.

Початки організації поклали в Нью Йорку. До Нью Йорку приїжджало велике число українців із України і тут поселилося. Так Нью Йорк став колицною багатьох організацій і установ. І цілком природно, що нові поселенці в чужому оточенні шукали за своїми людьми, з ними знайомилися й приєднувалися. А що їм не легко було забути злидні й вороже переслідування в Україні, то вони почали застановлятися, як то їм можна було б допомогти своїм родинам та тим організаціям, що змагалися за визволення українського народу. Тим більше, що між ними були воєки українських армій, члени Українського Червоного Хреста і члени Української Військової Організації й інших українських патріотичних організацій. Однією з таких патріотичних жіночих організацій у Нью Йорку були „Дочки України“, які в 1931 році по зорганізуванні Організації Державного Відродження України, стали жіночим відділом ОДВУ. Коли ж допомога бой-

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ВІД АВТОРА: Діставши кілька листів з приводу висловлених у моїй публікації думок на тему навчання, я мушу дати кілька пояснень. І. Пишучи у „Дружній бесіді“ („Свобода“ ч. 150) про курси української мови, я мав на увазі літні курси, бо саме про літні курси питали читачі. Отже через мій недогляд, бо і статті можна зрозуміти, що нема взагалі курсів української мови у вільному світі, сталося непорозуміння.

2. Були у тій статті і другарські помилки, про що „Свобода“ вже повідомляла.

3. Позатим, мій погляд на це питання є наслідком моїх роздумів і, очевидно, може розходитися з поглядами інших осіб. Мушу додати, що я не закликав молоді їхати на навчання до Києва, але засвідчував це, як змущений крок, і закликав створити літні мовні курси на належному рівні у вільному світі.

4. Моє ставлення до демонстрації совєтських фільмів у Гарварді було викликане публікацією, де говорилось без усяких застережень, що у Гарварді демонструється совєтський фільм, щоб не було непорозуміння, публікуючи таку інформацію, слід пояснювати, що фільм демонструється після відповідної лекції про пропагандивну кінематографію в СССР та про те, де саме і як саме сфальшовано діяльність у фільмі. Але на мою думку, цього мало. Демонструючи такий фільм треба було б у плані лекції знайти місце для лекції на тему про мету совєтської пропаганди та про події, які мали місце в Україні в 1941-51 роках, бо саме на ці події скеровує свій вогонь совєт-

ська пропаганда. Побожуючись рецитувати ціх подій у будь-якій формі, Кремль і в пресі, і по радіо, і через систему виховання, і мистецькими засобами старається викривлено зобразити їх. У СССР це йому вдається, бо іншої інформації населення не має. На жаль, таких лекцій у плані літніх курсів у Гарварді не було заплановано. І якщо, згідно з одержаною інформацією, студенти критично сприйняли фільм, розуміючи його пропагандивний характер, то саме тут і слід було б узагальнити цей погляд, підкреслити, що совєтська пропаганда скрізь і завжди фальшива, що її підпорядковано в СССР усе життя, а надто відносини із зовнішнім світом в тому числі і так званий „культ-обмін“.

5. Якщо опоненти стоять „за інтелектуальну і академічну свободу“, то мусять визнати, що висловлення мого погляду, яким є вивчення цієї свободи.

6. Щодо закидів, що український Гарвард заступає за мене, то я вважаю таку точку зору, м'яко кажучи, неетичною у принципових суперечках. Я, наприклад, свого часу виступав проти дискримінації української мови, тобто іншими словами, заступаю за українську мову, що є рідною мовою усіх моїх опонентів. То хіба факт мого заступництва дає мені право вимагати, щоб мене ніхто не критикував? Я гадаю, що безпомилкових людей, а тим більше установ, нема. Отже в дечому може помилятися я, а в дечому може помилятися Гарвард. І якщо в моїх публікаціях трапилися помилки, це ще не говорить, що моя критика була безпідставною.

Лука Луців

Про нові видання

Кость Шонк-Русич, „Україна в листівках“, Нью Йорк, 1981, 168 стор.

Перед нами розкішний альбом „Україна в листівках“, який повинен бути прикрасою світлиці в кожному українському мешканні, щоб гості у вільних хвилинах могли пригадувати собі Україну, її культуру, історію, її славі людей та красу її природи, оглядаючи майже 600 листівок, авторами яких є такі славі мистці, як: Буткович, Васильківський, Івасюк, Новаківський, Крайчик, Нарбут, Репін, Труш, Т. Шевченко, Мурашко, Козак, Кульчицька, та інші (в Альбомі є картини понад 120-ох мистців). Автор в короткій передмові пише:

„Альбом „Україна в листівках“ — це наочний доказ буйного розвитку українського мистецтва, що свою тематику черпало з усіх ділянок життя нашого народу, з казкової краси й щедрої землі нашої батьківщини. Саме цією тематикою українська листівка повна змісту й має особливе

значення. Вона приносить у дім українця по цілому світі щось невимовно рідне, дороге, прекрасне, а разом з цим кожному дає можливість пізнати ім'я мистця і його творів. Вона широко популяризує українське мистецтво й промовляє до душі, пригадуючи йому на чужині його рідну Україну“.

У цьому Альбомі читач знайде 400 кольорових листівок — 187 корово-білих. Автор збирав листівки 15 років, працював над тим Альбомом три роки, бо видання цього Альбому хотів відзначити 100-ліття, коли почали видавати поштівки. Автор признається, що два відсотки ілюстрацій в його книжці — це ілюстрації і фот.

Можна би сказати, що в цьому Альбомі є історія України в листівках. З княжої доби масмо князя Ігоря, княгиню Ольгу, князів Святослава й Володимира Великого та інших, а також деякі старовинні церкви.

Козацька доба нашої історії дуже численно показана (Закінчення на стор. 4.)

держалася. Багато відділів УЗХ та членок включилися в працю Американського Червоного Хреста й допомогли воєнним змаганням американського народу. В час війни Головна Управа УЗХ стала членом Президентського комітету й отримала дозвіл вислати допомогу до Європи. Так, УЗХ міг створити Представництво в Швейцарії й допомагати інтерв'юванним українським воєнкам. Морально й фінансово УЗХ допоміг арештованим українцям у Франції й провів заходи проти примусового втягування українців до польського легіону.

По війні Український Золотий Хрест включився в акцію висланення афідавтів із України, як теж тісно співпрацював із ЗУАД-ом у тих акціях, а головне, коли вони вже приїжджали до порту Нью Йорк й треба було їх зустрінути, допомогти їм при перевірці речей і документів та спрямувати до їхніх спонсорів чи прямо заопікуватися ними й найти їм мешкання та працю. Багато членок УЗХ посвячували чимало годин для цієї справи, а найбільше приналежності у тій акції Марія Демидчук, Марія Лехницька, Катерина Моторна й Павлина Різник, що в той час була генеральною секретаркою УЗХ.

У п'ятдесяті роки став відчутний брак літніх таборів для молодого покоління, й коли братні, ідеологічно споріднені організації закупили 450-акрову оселю в Лігатионі, Па, то УЗХ зорганізував свої виховно-відпочинкові табори. Цілий тягар організування таборів, їх вивізання й наведення відповідного командного складу й програми прилав виховний референтці Головної Управи сл. п. проф. Оксана Генгалло з Філадельфії. Ці табори існують досьогодні.

У шістдесяті роках по смерті Сталіна відновилося українське літературне життя й зроста опозиція проти русифікації України. По короткому часі відлиги прийшов знов терор КГБ, арешти, допити, запроторювання українських патріотів до тюрем, „психухой“ і на заслання. З цією метою, щоб їх оборонити й їм допомогти створився у 1967 році Комітет Оборони й Допомоги Політ'язникам у СССР. І цей КОД-Фонд УЗХ діє в Нью Йорку досьогодні й кожного року пересилає бодай одну кампанію в час Великодня й пересилає допомогу потребуючим. КОД однаково ставиться до всіх переслідуваних і всім їм в

(Продовження на стор. 3-й)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ЗАКЛИКАЄ ВСІХ ВІДДИЛОВИХ УРЯДНИКІВ: ПРЕДСІДНИКІВ, СЕКРЕТАРІВ, КАСИРІВ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕГАТІВ ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ. ЗА АКТИВНУ УЧАСТЬ І УСПІХИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ ПЕРЕДБАЧЕНІ НАДЗВИЧАЙНІ НАГОРОДИ І ВОНА БУДЕ РІШАЛЬНА ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕГАТІВ І ДЛЯ УЧАСТИ У КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1982 РОКУ.

В першу річницю смерті св. п. д-ра В. Кархута

С.п. д-р Василь Кархута

По ліквідації поляками то-го університету записується він на медичні студії в Університеті Яна Казимира у Львові. Д-р закінчує медичні студії в 1932 році, а шпитальну практику відбув в 1934 році також у Львові.

Ось як про нього пише його сестринка мгр В. Кисілевська: Ще як студент був Адьо активним членом пластового куреня „Лісові Чорти“, тоді теж написав і видав свою першу книжечку „Перша, друга і третя проба пластуна“. По розв'язанні (ліквідації та заборони) поляками Пласту в 1930 році він є одним із організаторів тайного ремісничого Пласту, а рівночасно редактором пластового журналу „Вогні“. В 1933 р. написав і видав оповідання для молоді з життя тварин „Гомін з-поза нас“.

Вже будучи лікарем, написав д-р Кархута повість „Вістря в темряві“, яку польська цензура сконфіскувала, а його заслала до концентраційного табору в Березі Картуській. Звільнений з Берези Картуської повертається до Львова, одружується і відкриває лікарську канцелярію в 1936 році в Крем'янці на Волині.

Хоч коротко, бо всього три роки, був він у Крем'янці, але здобув собі там славу дуже доброго, солідного, чесного і жертвенного лікаря. Багатьом людям урятував життя, між ними своїй сестринці Володимирі. Д-р Кархута врятував життя однієї жидівки, від якої вже відступили всі інші лікарі. Чо-

ловік цієї жидівки потім віддався йому за це, бо по приході большевиків в 1939 році остерг його перед ревізією НКВД. Д-р Кархута щасливо утік до Львова, а дружина його з двома маленькими дітьми зісталася ще коротко в Крем'янці і ма-ла змогу перекопатися в правді перестороги. Пізніше втікає він з родиною до Кракова, де провадить лікарську практику та пише.

Тут видає д-р Кархута оповідання для молоді з життя вовків „Цупке життя“ в 1940 році, яке Анна Горбач переклала на німецьку мову „Das Cinge Leben“ і яке читали в Німеччині як шкільну лектуру. В передмові до цього оповідання згадано, що ця книжка була написана в 1930-1933 роках.

Крім цього, в Кракові він видає свою повість „Вістря в темряві“ під новим заголовком „Полум'яний вихор“ в 1941 році та пише і видає в 1942 році оповідання для молоді „Пшеничні нетрі“. В цьому самому році переїжджає з усією родиною до Львова, де працює в українському шпиталі народної лічниці лікарем внутрішніх недуг.

Тут нижчепідписаний, як студент медицини, пізнав д-ра Кархута як прикладного лікаря, який дуже гарно та по-товариськи вчив його перкусії і аускультаті.

Другий раз, по приході большевиків на нашу землю, залишився д-р Кархута у Львові. Він не хотів вже втікати, бо за німецькою окупацією також сидів у тюрмі на Лонцького у Львові. Тоді врятував його з в'язниці його швагер д-р Т. Михайлівський. Казав наш доктор, що своїх хворих не залишить. Однак скоро довелося таки залишити рідні землі в

1945 році большевики його заарештували, судили і заслали в Сибір, де перебував він у різних таборах Сибіру і Казахстану. Його сестринка мгр Кисілевська переписувалася з ним та посилала йому посилки. Д-р Кархута відсилав там 18 років в листах до рідні в Канаді скарги, що „не було в нього одної здорової клітини“.

По звільненні зі заслання не хотіли спочатку його ніде приписати, і він жив на т.зв. „вовчому листі“, але завдяки посилкам з Канади вкінці його приписали, і він був лікарем в якомусь селі біля Снятини. Тут д-р Кархута дуже успішно лікував своїх хворих ліками-зелями, написав і видав книжку „Ліки доклада нас“. В останньому листі до рідних в Канаді писав д-р Кархута, що врятував життя синові одного художника і цей зробив йому медалью та додав, що ця медаль оздобить його гріб.

І так помер наш незабутній Адьо—д-р Василь Кархута 9-го жовтня 1980 року в лічниці у Львові. Перестало битися серце пластуна, лікаря, письменника, а перш за все—українського патріота, що перейшов свою Голгофу.

Намучився він по польських і німецьких тюрмах та на 18-річному большевицькому заслання, терпів, але не заломився і вже на склоні свого життя ще написав найкращу книжку про лікування зелями, найліпшу, що досі вийшла в Україні. Мав приготувану ще другу лікарську книжку, готову до друку, п. заг. „Лікування зелями і рецептами“, але смерть не дала йому закінчити це діло.

Д-р Павло Пундій

Нова офензива...

(Продовження зі стор. 2)

та тими що у вільному світі та в Ізраїлі.

Не менше болить їх...
Не менше болить їх зрос-

таюча співпраця українців у вільному світі з іншими поневоленими народами. В Москві знають, що співпраця тих сил у вільному світі не обмежується на вільний світ. Вона неаблаганно поширюється на їх батьківщину, які поневолені в СРСР. І, мабуть, того таки найбільше болять Москва і дмитруки.

Зацітовані й згадані тут турботи московських „вождів“, які, „своїми словами“ переказав Дмитрук указують на різні відтинки одного великого фронту поневолених і загрозених Москвою народів. Так, це правда! На тих усіх відтинках розгортається праця й намагаються шораз то нові сили. Однак помиляється Дмитрук, коли каже, що ці сили організують війну. Ні! В ніякому разі! Вони організують і організують визволення своїй поневоленій народів і звільнення світу від загрози московського імперіалізму.

(Продовження буде)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ
УНСОЮЗУ!

Раз добром налите серце

ввік не прохолоне

Вже недовзі відбудеться сьомий з'їзд зальцбурзької гімназії на Союзівці. І з'їдуться колишні студенти і знову будуть переживати свою молодість. Дуже замітним і подивудігним є те, що більшість з них покінчили високі школи і займають важні становища. Колишні абітурієнти зальцбурзької гімназії—теперішні доктори, професори, священики, військовики, інженери, письменники—роблять великий культурний і професійний вклад у всіх ділянках життя у країнах свого поселення.

І пригадуємося і повертаємося думками в минуле. Друга світова війна вигнала з рідної землі багато українців і частина з них опинилася в родинним місті славного Моцарта. Чудове місце, окружене горами, перетяте рікою Зальцах. На горі князює старовинний замок.

Примістилася жменька наших людей у дерев'яних бараках і військових касарнях. Хоч і перейшли вони жах війни, бомбардування, голод, втечу перед ворогом, не втратили живучості духу. Зразу закипіло творче життя, відчинилися україн-

ські школи, признані австрійським урядом. Наша гімназія примістилася у примітивних бараках без відповідного устаткування, лабораторії, бібліотеки. Однак, ті скромні бараки перемінилися в прекрасну святої науки. Наша доля, така жорстока з одного боку, подарувала нам високо-кваліфікованих професорів. Вони не тільки вкладали в нас знання і бажання знання, але з любов'ю і повагою виховували нас, вполювали засади моралі і високих ідеалів.

І розбіглися ми по світі, прийшли до нової землі матеріально бідні, але привезли в серцях великий скарб.

Тому так радо прибуваємо на з'їзди зальцбурзької гімназії, зі зворушенням зустрічаємо наших дорогих професорів, згадуємо тих, що відійшли від нас, а проте, живуть поміж нами.

Коли зустрінемося на з'їзді, поплачемо, посміємося, в серці буде нам сумно—весело і знову змінимо ту невидиму нитку, що в'яже нас.

Галина Яремко

Український Золотий...

(Продовження зі стор. 2-04)

рівній мірі старається допомогти. Найкращий доказ цього—це допомога КОДУ, Чорноволові, Морозові, Світличній, Плющеві, вдові по Шухевичові й всім іншим.

Український Золотий Хрест перейшов уже на одну пробу життя та переміг усі кризи й перепони на своєму шляху. Членки УЗХ повинні бути з цього горді, що їхня організація уже через п'ятдесят років безперервно веде свою корисну харитативну працю попри великий вклад відділів по своїх громадах у працю культурно-виховну, суспільно-громадську й церковно-релігійну.

Тому Головна Управа УЗХ сподівається, що на ювілейне святкування до Філадельфії прибудуть представники всіх центральних організацій, із якими УЗХ співпрацював—чи то УККА, ЗУАДК-у чи СФУЖО та всі українські патріоти Філадельфії й околиці, щоб гідно відзначити працю й вклад Українського Золотого Хреста в скріпленні й розбудові української громади в ЗСА.

Замість квітів на савку могли Дорогого Сусіда і Приятеля

бл. п.

мгра АДАМА ГОРДИНСЬКОГО

складаємо 100.00 доларів

на КАТЕДРУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ в ГАРВАРДІ

Опечалений Родина висловлює своє найсильніше співчуття.

Maria і Богдан РОБАКИ

Ділимося сумною і болючою вісткою, що дня 18-го вересня 1981 р., відійшла у Вічність на 88-му році життя,

наша Найдорожча
МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

АННА БУЛИГА

народжена в Кобиляках, Полтавщина, Україна.

Горем прибиті:

сми — ВАСИЛЬ
донька — МАРІЯ
внуки — ГАЛІА, ЛЕОНІД, ІРИНА
і ВОЛОДИМИР

В понеділок, 21-го вересня 1981 р. о год. 10:30 ранку, після БОГОСПЛУЖЕННЯ в церкві св. Вознесіння в Мейнелуді, Н. Дж. — ПОХОРОН на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Баванд Бруку, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою, що 26-го серпня 1981 року в Гюстоні, Техас, відійшов у Вічність довголітній член Українського Лікарського Товариства Північної Америки,

бл. п. д-р медицини

ЛЕОНТІЙ ДМОХОВСЬКИЙ

народжений 1-го липня 1909 року в Тернополі, Україна, професор і директор відділу віропорт Медичної Школи штату Техас в Гюстоні.

ВШ. Родина щиро висловлює співчуття складає —

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО
ТОВАРИСТВА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

ГОДИНА УКРАЇНСЬКИХ МЕЛОДІЙ РАДІО-ТЕЛЕПЕРЕДАЧА РОМАНА МАРИНОВИЧА

1. Неділя, 27-го вересня 1981 р., від год. 12-01 дня
Українське Село, С. Баванд Брук, Н. Дж.

ОСІННІЙ ФЕСТИН-ПІКНІК

2. Субота, 3-го жовтня 1981 року, год. 8:30 веч.
Український Народний Дім в Байон, Н. Дж.
280 Авеню Е.

ТЕЛЕВІЗІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ

Грає популярна оркестра „ЧАРІ“
Дохід на Фонд Української Телевізійної Програми.

До ласкавої, численної участі запрошує —

РОМАН МАРИНОВИЧ, керівник

Увага! Глядіть на наші ТЕЛЕВІЗІЙНІ ПРОГРАМИ КОЖНОЇ НЕДІЛІ, год. 3:30 по пол. з русла 54, кабел 12, ПОКІПСІ, Н. Я.

29, 30, 31-го січня 1982 року
в Торонті, Канада

відбудеться

ОДИНАДЦЯТИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Зголошення — до 30-го листопада 1981 року

UKRAINIAN MUSIC FESTIVAL

209 Riverside Drive, Toronto, Ont., Canada M6S 4A8

Tel.: (1-416) 762-9158

КЛЮБ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ при 155-му Відділі УНСОЮЗУ

в Перт Амбой, Н. Дж.

запрошує Вас на

ОСІННІЙ ФЕСТИВАЛЬ

в суботу, 26-го вересня 1981 року
в залі української католицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці
при вулицях Жак і Меридит, ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж.

КОНЦЕРТ відбудеться о год. 6-й веч.

ВИСТУПАТИМУТЬ:

- УКРАЇНСЬКІ ТАНЦЮРИСТИ з Асторії, Н. Я. під кер. ОЛЕНИ ОПРИСКО
- Хор „БОЯН“, Перт Амбой, Н. Дж. під дир. проф. РОМАНА ЛЕВИЦЬКОГО
- Танцювальний ансамбль „ВОЛЯ“ під кер. ВОЛОДИМИРА ЮРИНЮКА
- Квартет бандуристів „СОНЯШНИК“
- Оркестра „ЧЕРВОНА КАЛИНА“, співачка ОКСАНА ТРОМСА
- Конферансьє програми АНІА ДИДИК

Під час перерви програми можна буде оглядати МИСТЕЦЬКУ ВИСТАВКУ.

О годині 7:30 веч. відбудеться ВЕЧЕРЯ, а описля

ЗАБАВА при звуках оркестри „ЧЕРВОНА КАЛИНА“

Квитки за концерт, вечерю і забаву — \$15.00 від особи. Проситися. замовляти квитки сьогодні, телефонічно: (201) 738-7224.

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА в ЗСА
на доручення ГОЛОВНОЇ ПЛАСТОВОЇ БУЛАВИ проголошує

ЮВІЛЕЙНУ МІЖКРАЙОВУ ПЛАСТОВУ ЗУСТРІЧ 1982

що відбудеться у днях 14-го до 22-го серпня 1982 року
на Пластовій Оселі „ВОВЧА ТРОПА“ в Іст Четтем, Н. Я., ЗСА
КПСтаршина, як господар ЮМПЗ-82, щиро запрошує ПЛАСТУНІВ І ПЛАСТУНОК усіх країн та Приятелів Пласту, взяти участь в ЮМПЗ-82, щоб гідно відзначити 70-річчя ПЛАСТУ.

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА в ЗСА

УВАГА!

Запрошується всіх коп. Студентів і Професорів
гімназії Сомер Касерне, Аугсбург, Баварія на

ПЕРШУ ВЕЛИКУ ЗУСТРІЧ

3, 4 жовтня 1981 р. на оселі ім. Олега Ольжича, Ліггайтон, Па.

За замовленням на нічліг, прошу звертатися листово або телефонічно до:
UKRAINIAN HOMESTEAD, P.O. Box 204, Rd. 2, LEIGHTON, Pa. 18235
Tel.: (215) 377-1621

Про дальші інц. ормації звертайтеся до:

ALEXANDER HROMUCKY
10003 Sidney Road
Silver Spring, Md. 20901
Tel.: (301) 593-069

IHOR MOUCHYN
3701 Walnut Lane
Sutland, Md. 20745
Tel.: (301) 568-4917

УВАГА!

ПОЧАТОК ВИХОВНОГО СЕЗОНУ ОСЕРЕДКУ СУМ-А

в Джерзі Ситі, Н. Дж. 1981/82

Виховні сходини починаються

в суботу, 26-го вересня 1981 р., о год. 1-й по пол.
в Сумській Домівці

в Українським Народнім Домі

92-96 Fleet Street, Jersey City, N.J.

Оркестра — „Іскра“

Столик просимо замовляти у Пань:

П. Дитюк, 529-3641 О. Якимів, 529-9026

Пам'ятник о. Г. Грушки...

(Закінчення зі стор. 1)

Редактор-емерит Антін Драган виголошує слово про о. Григорія Грушку біля пам'ятника. Справа сидить головний президент д-р Іван Фліс, який провадив програмою.

Цей пам'ятник о. Г. Грушки встановлено в Мисському парку в Клівленді, де на його вквітало злочинна вулиця. Вилитий з першої бронзи, роботи скульптора Михайла Черешньовського, міг би пам'ятник загинути, але заходами союзовців, зокрема головного контролера д-ра Богдана Футура, цей пам'ятник встановлено й перевезено на Союзівку.

Церемонія посвячення й присвячення передувала Служба Божа в церкві св. Тройи, а після цього всі миряни, місцеві й багато приїжджих, зібралися під вже спорудженим високим пам'ятником о. Грушки. Посвячення здійснив парох Кергонсон о. д-р Богдан Волошин, співав церковний хор. Всією церемонією керував головний президент д-р Іван Фліс, який також сказав вступне й заключне коротке слово про о. Грушку.

Серед погожої дня, серед все ще розкішної союзовської природи, коли зелені дерева ще ледь-ледь зачеплені ранньо-осіннім золотом, лунали слова начебто самого о. Грушки: „Як для риби потрібна вода, як для птаха крила, як для спрагненого вода, як голодному хліб, як, накінець, кожному з нас потрібне повітря, так само для нас, тут розсіяних, треба народної організації, себто такого братства, такого всенародного об'єднання, до якого кожний українець, де б він був, як далеко він не жив би, повинен до того братства, до тієї великої української родини-сім'ї належати“. Слова о. Грушки написані майже 90 років тому, в 1893 році, у закладу до американських українців — „Нам треба народної організації“, закінчуються вищими передбачуваннями, що „коли ця думка, ця мисль втілюється в діло, то грядучі покоління, які народяться на вільній землі, будуть дякувати і тихим, неслухавим словом згадуватимуть нас“.

На високому постаменті, праворуч і ліворуч з великими прапорами: американським зоряним і українським синьожовтим, полотнища яких долотили на свіжому вітрі, весь у квітах на шойно зроблений клумбі, із задуманим чолом і батьківським виразом добрих

Ліда Фещенко-Чопівська...

(Продовження зі стор. 1)

ниці сюди поспішали союзовці і гості з різних міст переважно з Америки, але прибули і багато здалека, зокрема приїхав автобус сеньйорів-союзовців з Дітройту.

Весь суботний день був призначений на знайомства із Союзівкою і відносно знайомства з тими, кого не бачили з минулого року. Увечері, після спільної вечері, відбулася в критій залі Союзівки „Веселі“ програма, яку вів новий Танцювальний Ансамбль з Монтреалю під керівництвом Петра Марунчака. Доповнювала програму співом і грою на гітарі Оксана Громса. Вела програму постійна конференція Союзівки Аня Дидик. До танців грали музики Алек Худолій і Дорко Сенчишин.

Танцювальний ансамбль з Монтреалю тут популярний і люблений. Сам балет-майстер і хореограф Петро Марунчак веде шолита успішний курс народних танців на Союзівці, тож успіх виступу його професійної рівня групи був запевнений. Приїхало з Монтреалю кілька танцюристів і вони дали п'ять танків: „Ручничок“, „Гуцулку“, „Ножниц“, „Залицяння“ та „Гопак“. „Гопак“ мусили на оваційні домагання публіки частинно повторити. Якщо говорити про „особливий знак“ танцювальних ансамблів, про їх „почерк“, то ця монтреальська група визначається незрівнянним бравурою й швидкістю: на годину сцена „Веселки“ перетворилася у суцільний вир, вихор і мистецький гурган.

Спів Оксани Громси, часті солюсти на концертах оселі і абсолютки Джульєтти-Музичної школи, три пісні В. Івасюка, виконання їх зустріли вивопенна вщерт аудиторія дуже тепло.

Серед присутніх була майже вся Екзекутива і чимало голів та секретарів Відділів. Поіменно представила конференція Союзівки д-ра Івана Фліса з дружиною, головної секретаря Володимир Сохан з дружиною, головної касир Уляну Дячук з мужем, головного редактора „Свободи“ Зенона Снілика з дружиною, редактора „Українського Тижневика“ Рома Сохан-Гадзевич, були тут теж колишній головний президент Йосип Лисогір і колишній головний секретар д-р Ярослав Падох, обидва з дружинами. І були, як вияв особливого уваги до о. Грушки, багато українських союзовців дитроїтців, які гостювали на Союзівці.

Не можна поминути мовчанкою і невідомого директора оселі Володимира Кваса, який може найбільше вклав праці в те, щоб цей день був якнайуспішнішим. Це на його руках спочивали обов'язки підбирання відповідного місця на шляху „із варягів у греки“, тобто на дорозі з Гостиниці до „Веселки“ у чудовому місці, недалеко пам'ятника Тарасові Шевченку, поблизу будинку „Полтави“.

В цю неділю, яку довго пам'ятатимуть учасники цього посвячення й присвяти пам'ятника, став на землі Союзівки ще один пам'ятник, четвертий — до трьох попередніх. В товаристві гетьмана Мазепи, Шевченка та Лесі Українки пишастесь тепер отець Грушка, заслужений священник і громадський діяч Українського Народного Союзу і американської України.

датки на „Міс Союзівку“ зібраних в бібліотеці у „Гостиниці“ для іспитування цих молодих дівчат, з яких одна мала стати українською „Міс оселі“. Через годину часу нелюдяче очікування проголошення „Міс Союзівки“ відбулося з усіма відповідними прикрасами: квіти, корони, ленти і перший танець.

Перед збором гостей, що зростає кожної хвилини, появилася на сцену тричленна журі: Андрій Добрянський (голова), Надія Матківська і Андрій Кейбіда. Маестро Добрянський проголосив „Міс Союзівкою '82“ Ліду Фещенко-Чопівську, та першу і другу дружку. Їм вручено китиці червоних троянд. Відповідні ленти з написом були перев'язані всім трьом красуням, а „Міс Союзівка '81“ Оріса Ганушевська поклала їм на голову корону.

О. Ганушевська ще перед проголошенням, прощаючись із своїм „королівством“, сказала слово, у якому підкреслила свою радість і вдячність, що могла бути „Міс Союзівкою“, що мала „відповідальність і приємність репрезентувати українську молодь у рамках Українського Народного Союзу“; вона згадала, що брала участь в багатьох панелях, академіях, рефератах, засіданнях УНС (локальних) та в культурних мистецьких програмах і зустрічах. За все це вона в імені своєму і інших молодих українок дякувала президенту д-рові Іванові Флисові за можливість репрезентувати УНС Союз; Марті Кордубі з відділу братської діяльності за її ентузіазм і поміч; особливу подяку висловила Володимирів Квасові „за те, що він так мене підтримував, ще давав життєву раду мені й іншим, і за те, що він на „Лейбор Дэй“ похвалив українську молодь, за яку я дуже горда“. Наприкінці окремо подякувала своїм батькам і д-ру Гартфорду. Повнісінько за порадою з однією „Міс“, щоб привітати так само радісно і сердечно з другою.

Нема сумніву, що такою ж успішною буде і нововибрана „Міс Союзівка“. Донька д-ра Юрія і Софії Фещенко-Чопівських, Ліда народилася 20 років тому в Зайнон біля Чикаго, Ілліной. Тепер вона на останньому році в Стенфорд-університеті в Каліфорнії, де студіює фільми і „бродкастинг“. В минулому році її обрано „Міс Сан Франсіско“. А в загальні вона вже не раз була визнана на різних конкурсах краси й талантів. Три роки тому, вона була „Красою Української Преси“, репрезентувачкою журналу „Екран“ на річному „Балі Преси“ у Філадельфії. Українську мову, яку знає ду-

Заслужена союзова активістка Квітка Стецюк, неоголошена секретарка вибору всіх „Міс Союзівок“ протягом вже 27-ми років, перев'язує лентою усміхнену Ліду Фещенко-Чопівську, нововибрану „Міс Союзівку '82“. Зліва на світліні маестро Андрій Добрянський, голова журі цього конкурсу, приглядається церемонії. Біля нього друзки — Богданна Сосяк і Христина Тимків.

Чотири українські красуні (зліва направо): Оріса Ганушевська „Міс Союзівка '81“, нововибрана „Міс Союзівка '82“ Ліда Фещенко-Чопівська, перша Дружка — Христина Тимків і друга Дружка — Богданна Сосяк.

Танцювальний Ансамбль з Монтреалю під час виконування „Гопак“. Дев'ять дівчат і шість хлопців під керівництвом Петра Марунчака на одну годину перетворили всю сцену й усю „Веселку“ у вихор кольору, руху, молодого запалу й веселості.

же добре, вона завдячує своєму патріотичному домові, де завжди панує розмовна українська мова, яку підтримує у своїх вуніках і дбає про її розвиток особливо бабуся Марія Клепачівська. Ліда має ще трьох старших братів, які всі є українськими професіоналістами. Кароока, з білявим волоссям, середнього росту й ніжної будови, Ліда має замилювання до танцю і музики, грає на фортепіано, майже професійно танцює. І це не випадок, що кандидуючи на „Міс Сан Франсіско“ в компетенції на найкращий талант вона вирішила американцям показати і пояснити український „Козачок“.

Тоді, як і раніше вона не втомлюється бути „амбасадором української культури“. Вона вже тепер працює як диктор новин у Сан Франсіско, де кожної неділі протягом літа можна було бачити її у телевізійній програмі вечірніх новин. І коли в розмові її запитано, чи вона уявляє себе в майбутньому українською „Барбарою Волтерс“, вона з вдумливим посміхом спростувала, що вона воліє бути „Джеєскою Савіч“.

Українознавчі лекції Ліди проходили не тільки вдома, але й на різних курсах, зокрема вона вчилася в Літ-

ній школі Гарварду. Завжди була активною в школі та в університеті, де належала до Української Студентської Громади і мала різні навантаження, як член управи, скарбник, Залюбки Ліда малою, любить лещатарство і була „чирлідером“ чотири роки. Вона співає в уніве, ітєтському хорі. Як завжди добра учениця, належить до „Крайового почесного товариства найкращих учнів“ і має багато трофеїв за перемогу в різних змаганнях, особливо з мистецьких діланок.

На першу дружку була обрана Христина Тимків, 19-річна донька д-ра Михайла і Варвари Тимків з Парми, Огайо. Вона визначається красою і стрункістю, що і приваблює її піти на моделювання елегантного одягу. Вона і тепер вчиться у стейтовому університеті в Бовлінг Грін, де вивчає мистецтво, зокрема моду. Христина активна в студентському житті, вона є членом TVCM-у і Пласту та бере участь в багатьох змаганнях, за які діставала нагороди. Вся родина Христини Тимків належить до 240-го Відділу УНС, а її мати — теж красуня, як і донька — 22 роки тому була обрана „Міс Союзівкою“. Христина володіє бездоганно українською мовою, любить спів, музику й плавання.

Другою дружкою обрано Богданну Сосяк, 21-річну доньку Ярослава і Стелли Сосяків з Елізабету, Нью Джерсі. Богданна закінчила Сітон Голл університет, факультет криміналістики, і буде студіювати право. Вона активно працює в Пласті та в Союзі Українок Америки. Із мистецьких замилювань — любить музику і добре грає на фортепіано, а із спорту — залюбки грає „софтбол“ і любить гімнастику. Вона і вся її родина є членами 234-го Відділу УНС Союзу.

Д-р Лука Луці:

ВАСИЛЬ СТЕФАНІК

ОШЕВЦЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Ціна — 8.00 дол.

Замовляти:

СВОБОДА

30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07308

Польські робітники...

(Продовження зі стор. 1)

складної операції все ще перебуває у літній папській резиденції, виступив 20-го вересня ц.р. із закликом до своїх земляків поляків, щоб вони намагалися без кровопролиття і вжиття насильства розв'язувати свої проблеми і щоб не допустили до зовнішньої інтервенції, яка може трагічно закінчитися для Польщі.

„Важні і трудні проблеми треба розв'язувати при допомозі переговорів, обопільного діалогу, а не конфронтацією“, — заявив Папа зібраним біля його резиденції вірним, яких кореспонденти начилилися біля 10,000 осіб. „Досвід мину-

лого, — сказав Папа, — показав, що поляки можуть погоджувати свої справи і розв'язувати проблеми без кровопролиття і насильства“.

Папа зокрема підкреслював у своєму виступі право польського народу, який пролив так багато крові в обороні своєї волі, вирішувати свої справи самостійно без втручання зовнішніх чинників. Ці слова Папи Івана Павла II сильно оплескували вірні, серед яких було дуже поважне число поляків, які почали співати польський національний гімн і Папа долучився до загального співу своїм баритоновим голосом.

Про нові...

(Продовження зі стор. 2)

зана в картках. Крім гетьманів бачимо на картках отамана Підкову, Байду Вишневецького, отамана Косинського, Богдана, Кривоноса, Івана Сірка, Тараса Трясила, Семена Палія та інших, яких важко знайти в історіях. Дуже цікаві картки або тільки фотознімки з найновішої нашої історії. Ось на 32-й сторінці бачимо: Похід Синьої Дивізії через Київ 1917 року, полк. Марченко, от. Кобза, мін. Левицький, от. Петлюра, ген. Петрів, мін. Огієнко, ген. Сальський, Присяга новобранців Січових Стрільців у Старо-константинові, 1919 року. Присутні: Коновалець, Мельник, Кедровський, Матвієнко, Юнацька школа в Житомирі — ген. Петрів 1918 року.

На іншій сторінці бачимо генерала М. Тарнавського, отамана УСС Горука, хорунжого УСС Степаніву і хорунжого УСС Галечко. Ще на іншій сторінці чотири картки А. Жлахи: Козак, „Ой ти дівчино“, Бондарівна „Ой у полі могла“. Ще на іншій сторінці чотири діячі з найновішої історії: Е. Коновалець, С. Бандера, Я. Стецько, І. Т. Чупринка.

Неможливо подати зміст цієї цікавої книжки-альбому, бо до того треба би довелося статті, а шкода було б щось пропускати. Скажемо тільки, що в цьому альбомі картки чи фото всіх визначніших українців з цілої нашої історії, краєвиди з усіх закутків України з різними вишивками. Ось на 133 сторінці маємо чотири картки славного нашого Е. Козака, що називаються: Коломийка, З ярмарку, Нечиста сила й Сільські політики.

Автор дякує аж 11-ом особам, які збирали картки, він зазначає, що україн-

ської частини редактором була Марія Гарасевич, а англійської Аскольд Лозинський, а коректорами Юрій Бобровський і Олександр Редько; в Альбомі є фотографії, крім авторських є ще й світлин Осипа Старостяка. Дорадниками його були д-р О. Соколичин та М. Яблонський.

Хто возьме цей Альбом в руки, той на його сторінках зможе побачити, як виглядали, чи виглядають кілька десятків визначних українців, і то аж до найновіших часів: Ірина Стасів-Калинець, Оксана Мешко, Стефанія Шабатура, Світлана Кириченко-Бальдо та інші.

Вірімо, що хто дістане в руки альбом „Україна в листівках“, буде вдоволений.

ARKA COMPANY
APARTMENT 308
48 East 7th St.
Tel. GR 3-5550, New York, NY 10003

НАЙНОВІШІ ПЛАТІВКИ: — Євген Титла, пенар; ЖУРАВЛІ (укр. хор з Польщі) 2 плат. Кейка, Намисто, Івасюк, Тріо Мареніч та багато інших дуже гарних по 6.00 дол. вишле Вам АРКА.

Мілена Рудницька
Невидимі Стигмати
Книжка у твердій темно-бронзовій обортці із золотими буквами. 552 сторінки із фотографічною документацією. Ціна 15.00 доларів.
СВОБОДА
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303
Мешканці стейд Нью Джерсі можуть 5% з'ясування податку.

Д-Р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК
На медичні Темі
Аналітичний довідник.
Книжка у твердій темно-бронзовій обортці із золотими буквами роботи мистця МІХ. МИХАЙЛІВНА 336 сторінок.
Ціна 7.00 дол.

СВОБОДА
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303
Мешканці стейд Нью Джерсі можуть 5% з'ясування податку.

КОЛИ ПОДОРОЖУЄТЕ:
• АВТОМ власним або чужим
• АВТОБУСОМ
• ПОЇЗДОМ
• ЛІТАКОМ
• ЧИ КАРАБЛЕМ
всюди і завжди хоронить Вас
акцидентова грамота УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED

Обслуговує ЦИРА і ЧЕСНА our Services Are Available Anywhere in New Jersey Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Брук у перенесенням тілних Останків з різних країн світу
UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964 4222

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Бавнд Брук і св. Духа — відома солідна фірма
ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Бавнд Брук і св. Духа — відома солідна фірма
СВОБОДА
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07308

На бажання і для вигоди клієнтів, радо заїдемо до Вашого дому з проєктами і порадами.

СТУДІЙНІ ПОЗИЧКИ

БРАТСЬКА СЛУЖБА УНСОЮЗУ ДЛЯ СВОЇХ ЧЛЕНІВ

СТУДІЙНІ ПОЗИЧКИ УНСОЮЗУ

Починаючи з дня 1-го листопада 1980 р. діти у віці до чотирьох і пів року, які будуть забезпечені на суму 15,000 доларів життєвого забезпечення, матимуть гарантовану студійну позичку на суму 5,000 дол. Якщо вони будуть забезпечені на суму 25,000 доларів життєвого забезпечення, їм буде гарантована студійна позичка у висоті 7,500 доларів.

Діти у віці від 5-10 років, забезпечені гарантією на суму 15,000 доларів, матимуть гарантовану студійну позичку на суму 4,000 доларів. Якщо вони будуть забезпечені на 25,000 доларів, матимуть гарантовану студійну позичку на суму 6,000 доларів. В даному випадку, забезпечення в УНСОЮЗІ мусить бути грамотою класу Р-20.

Формальне повідомлення про гарантовану позичку буде вислане разом з грамотою забезпечення, коли вона видана після 1-го листопада 1980 р.

Грамота мусить бути постійно повноправною та з записаними всіма вкладками до часу признання студійної позички і на протязі часу її сплачування.

На час позички і її сплачування, грамота мусить бути признана УНСОЮЗОМ, як гарантія позички. В часі уділювання позички і коли член-студент має менше, як 21 рік, сплату позички мусить гарантувати одно з батьків, або опікун.

Студійна позичка буде розпозжена на протязі 4-ох років на оплату за студію на коледжі чи другій високій школі. Сплачування позички починається три місяці після закінчення студії апліканта і вона мусить бути повністю сплачена не більше, як 20-ма чверть-річними ратами.

У випадку, коли б час студії, на якій позичка була уділена, був скорочений або перерваний, негайно після цього починається час сплачування позички.

На позичку є малий відсоток у висоті 3% річно від затягненої суми позички. Ці відсотки нагромаджуватимуться на протязі навчання і вони мають бути сплачені в часі сплачування позички.

Українська Католицька Парафія в Бостоні, Масс.

пошукує ПРАЦІВНИКА до роблення порядків

в церкві, парохіальному домі та церковній площі.

Помешкання вільне, а платня після устави. Великі можливості для осіб на пенсії, або інвалідів. Зацікавлених просимо зголосувати писемно, на адресу:

CHRIST THE KING UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH

146 Forest Hills Street • Jamaica Plain, Mass. 02130

або телефонувати на число: (617) 522-9720